

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 7 lutego 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Środki pakietu oszczędnościowego – Obniżenie wynagrodzeń w krajowej służbie publicznej – Szczegółowe zasady – Zróżnicowany wpływ – Polityka społeczna – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78/WE – Artykuł 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 21 – Niezawisłość sędziowska – Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE

W sprawie C-49/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Catalunya (wyższy trybunał sprawiedliwości Katalonii, Hiszpania) postanowieniem z dnia 28 grudnia 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 26 stycznia 2018 r., w postępowaniu:

Carlos Escribano Vindel

przeciwko

Ministerio de Justicia

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: A. Arabadjiev (sprawozdawca), prezes izby, E. Levits, M. Berger, C. Vajda i P.G. Xuereb, sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- przez C. Escribana Vindela osobiście,
- w imieniu rządu hiszpańskiego przez M.J. Garcíę-Valdecasas Dorrego oraz A. Gavelę Llopis, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez L. Flynn, H. Krämera oraz J. Baquera Cruza, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: hiszpański.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), a także art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 4, s. 79).
- 2 Wniosek ten został złożony na kanwie sporu między Carlosem Escribanem Vindelem a Ministerio de Justicia (ministerstwem sprawiedliwości, Hiszpania) w przedmiocie obniżenia wysokości wynagrodzenia Escribana Vindela w ramach przyjętych kierunków polityki budżetowej państwa hiszpańskiego.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Zgodnie z art. 1 dyrektywy 2000/78:

„Celem niniejszej dyrektywy jest wyznaczenie ogólnych ram dla walki z dyskryminacją ze względu na religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną w odniesieniu do zatrudnienia i pracy, w celu realizacji w państwach członkowskich zasady równego traktowania”.

- 4 Artykuł 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy przewiduje:

„1. Do celów niniejszej dyrektywy »zasada równego traktowania« oznacza brak jakichkolwiek form bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji z przyczyn określonych w art. 1.

2. Do celów ust. 1:

[...]

b) dyskryminacja pośrednia występuje w przypadku, gdy przepis, kryterium lub pozornie neutralna praktyka może doprowadzić do szczególnej niekorzystnej sytuacji dla osób danej religii lub przekonań, niepełnosprawności, wieku lub orientacji seksualnej, w stosunku do innych osób, chyba że:

i) taki przepis, kryterium lub praktyka jest obiektywnie uzasadniona zgodnym z prawem celem, a środki mające służyć osiągnięciu tego celu są właściwe i konieczne [...]

[...]”.

- 5 Artykuł 6 ust. 1 lit. b) rzeczonyj dyrektywy stanowi:

„1. Niezależnie od przepisów art. 2 ust. 2 państwa członkowskie mogą uznać, że odmienne traktowanie ze względu na wiek nie stanowi dyskryminacji, jeżeli w ramach prawa krajowego zostanie to obiektywnie i racjonalnie uzasadnione zgodnym z przepisami celem, w szczególności celami polityki zatrudnienia, rynku pracy i kształcenia zawodowego, i jeżeli środki mające służyć realizacji tego celu są właściwe i konieczne.

Takie odmienne traktowanie może polegać między innymi na:

[...]

- b) określeniu warunków dolnej granicy wieku, doświadczenia zawodowego lub stażu pracy wymagan[ych] do zatrudnienia lub niektórych korzyści związanych z zatrudnieniem”.

Prawo hiszpańskie

- 6 Artykuł 299 Ley Orgánica 6/1985 del Poder Judicial (ustawy organicznej nr 6/1985 o sądownictwie) z dnia 1 lipca 1985 r. (BOE nr 157 z dnia 2 lipca 1985 r., s. 20632) przewiduje, że korpus sędziowski obejmuje trzy kategorie, mianowicie sędziów pierwszego stopnia (magistrado) Tribunal Supremo (sądu najwyższego, Hiszpania), sędziów pierwszego stopnia (magistrado) oraz sędziów drugiego stopnia (juez).
- 7 Artykuł 32 sekcja pierwsza II ust. 1 Ley 26/2009 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2010 (ustawy nr 26/2009 o budżecie państwa na rok 2010) z dnia 23 grudnia 2009 r. (BOE nr 309 z dnia 23 grudnia 2009 r., s. 108804) (zwanej dalej „LPGE 2010”) przewiduje, że od dnia 1 czerwca 2010 r. wynagrodzenia zasadnicze różnych kategorii tworzących korpus sędziowski zostaną obniżone o 9,73% w stosunku do wynagrodzeń dotychczasowych.
- 8 Artykuł 32 sekcja pierwsza II ust. 4 akapit drugi LPGE 2010 jest sformułowany następująco:
„Dodatkowe wynagrodzenia sędziów i prokuratorów ulegną obniżeniu o 6% w przypadku sędziów i prokuratorów pierwszego stopnia oraz o 5% w przypadku sędziów i prokuratorów drugiego stopnia w ujęciu rocznym, w stosunku do obowiązujących na dzień 31 maja 2010 r.”.
- 9 Artykuł 1 Real Decreto-Ley 8/2010 (królewskiego dekretu ustawodawczego nr 8/2010) z dnia 20 maja 2010 r. (BOE nr 126 z 24 maja 2010 r., s. 45070) zmienił art. 32 LPGE 2010 w odniesieniu do wynagrodzeń sędziów i prokuratorów na okres od 1 stycznia do 31 maja 2010 r.
- 10 Artykuł 31 sekcja pierwsza ust. 1 Ley 39/2010 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2011 (ustawy nr 39/2010 o budżecie państwa na rok 2011) z dnia 22 grudnia 2010 r. (BOE nr 311 z dnia 23 grudnia 2010 r., s. 105744) zwanej dalej „LPGE 2011”) przewiduje po pierwsze, że kwoty wynagrodzenia różnych kategorii sędziów będą identyczne z tymi, które zostały określone w art. 32 sekcja pierwsza II ust. 1 LPGE 2010 w brzmieniu zmienionym królewskim dekretem ustawodawczym nr 8/2010 z dnia 20 maja 2010 r. oraz, po drugie, że wynagrodzenia dodatkowe nie zostaną podwyższone w odniesieniu do wynagrodzeń obowiązujących w dniu 31 grudnia 2010 r.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 11 Carlos Escribano Vindel, sędzia organu jednoosobowego w Juzgado de lo Social n° 26 de Barcelona (sądzie pracy nr 26 w Barcelonie, Hiszpania), zaskarżył do Tribunal Superior de Justicia de Catalunya (wyższego trybunału sprawiedliwości Katalonii, Hiszpania) odcinki wynagrodzenia za 2011 r., podnosząc, po pierwsze, że są one aktami administracyjnymi wydanymi na podstawie art. 31 sekcji pierwszej LPGE 2011, oraz po drugie, że spowodowały one „istotne zmniejszenie w stosunku do równoważnych okresów w poprzednim roku”, sprzeczne z hiszpańską konstytucją.
- 12 Postanowieniem z dnia 30 marca 2015 r. sąd odsyłający przedłożył Tribunal Constitucional (trybunałowi konstytucyjnemu, Hiszpania) pytanie dotyczące zgodności art. 31 sekcja pierwsza LPGE 2011 z hiszpańską konstytucją, w którym to pytaniu wskazał, że ze sprawozdania ministerstwa sprawiedliwości wynika, że obniżka wynagrodzenia wynosi 7,16% dla sędziów drugiego stopnia

należących do grupy zaszerogowania 5, których wynagrodzenie jest najniższe, 6,64% dla sędziów pierwszego stopnia w organach jednoosobowych, należących do grupy zaszerogowania 4, do której ma należeć także C. Escribano Vindel, oraz 5,90% dla sędziów pierwszego stopnia należących do grupy zaszerogowania 1, których wynagrodzenie jest najwyższe.

- 13 Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2015 r. Tribunal Constitucional (trybunał konstytucyjny) w pełnym składzie uznał to pytanie za niedopuszczalne i orzekł, że sporny przepis nie narusza w szczególności zasady równości zapisanej w art. 14 hiszpańskiej konstytucji. Trybunał ten stwierdził bowiem, że zainteresowani członkowie hiszpańskiego korpusu sędziowskiego nie znajdują się w sytuacji obiektywnie porównywalnej, ponieważ należą do odrębnych kategorii i zajmują różne stanowiska.
- 14 Postanowieniem z dnia 24 lutego 2016 r. sąd odsyłający wezwał strony do przedstawienia uwag w kwestii, czy przyjęte środki polegające na obniżeniu wynagrodzenia są dyskryminujące w świetle karty. W odpowiedzi C. Escribano Vindel podniósł, że rzezone środki stwarzają dyskryminację pośrednią ze względu na wiek lub staż pracy, ponieważ obniżenie wynagrodzenia jest większe w przypadku sędziów drugiego stopnia należących do grupy zaszerogowania 5, to jest tej, od której zaczyna się kariera sędziowska i która obejmuje sędziów najmłodszych, o najkrótszym stażu. W związku z tym przepis pozornie neutralny wywołuje jego zdaniem skutek bardziej negatywny proporcjonalnie do wieku lub stażu pracy.
- 15 Sąd odsyłający zastanawia się, po pierwsze, czy uregulowanie krajowe, którego dotyczy spór w postępowaniu głównym, wpisujące się w wyznaczony przez Unię Europejską cel polegający na zmniejszeniu deficytu publicznego, nie stanowi dyskryminacji ze względu na wiek, zabronionej przez kartę i dyrektywę 2000/78. W tej kwestii wskazuje on, że wskaźnik obniżenia wprowadzony tym uregulowaniem jest wyższy dla sędziów drugiego stopnia należących do grupy zaszerogowania 5 oraz dla sędziów pierwszego stopnia w organach jednoosobowych należących do grupy zaszerogowania 4 niż dla innych kategorii sędziów i prokuratorów. Zdaniem tego sądu sędziowie najmłodszy i legitymujący się najkrótszym stażem w większym zakresie przyczyniają się zatem do zmniejszania deficytu publicznego, mimo że to szczególne obciążenie, które zostało na nich nałożone, nie jest uzasadnione istotnym obiektywnym powodem.
- 16 Po drugie, sąd odsyłający zastanawia się, czy regulowanie krajowe, którego dotyczy spór w postępowaniu głównym, w zakresie, w jakim ustala obniżenie wynagrodzenia według kryteriów, które nie uwzględniają ani wykonywanych funkcji, ani stażu pracy, oraz przewiduje proporcjonalnie znaczniejsze obniżenie wynagrodzenia dla sędziów najniżej wynagradzanych, nie narusza ogólnej zasady niezawisłości sędziowskiej.
- 17 W tej kwestii przywołuje on przede wszystkim art. 6 Europejskiej karty o statusie sędziów, przyjętej przez Radę Europy w dniach 8–10 lipca 1998 r., następnie rekomendację nr CM/Rec(2010)12 Komitetu Ministrów Rady Europy do państw członkowskich dotyczącą sędziów i ich niezawisłości, odpowiedzialności i efektywności, przyjętą w dniu 17 listopada 2010 r., wreszcie opinię rzecznika generalnego Saugmandsgaarda Øe w sprawie Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:395).
- 18 W tych okolicznościach Tribunal Superior de Justicia de Catalunya (wyższy trybunał sprawiedliwości Katalonii) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
 - „1) Czy ogólną zasadę prawa Unii zakazującą wszelkiej dyskryminacji należy interpretować w ten sposób, że nie jest z nią sprzeczny przepis krajowy zawarty w art. 31 sekcja pierwsza [LPEGE 2011], który wprowadza obniżenie wynagrodzenia w różnej proporcji i w większym stopniu dla sędziów otrzymujących najniższe wynagrodzenie, zmuszając ich do większego poświęcenia w celu pokrycia wydatków publicznych (zasada niedyskryminacji)?

- 2) Czy ustanowioną w prawie Unii ogólną zasadę zachowania niezawisłości sędziowskiej poprzez sprawiedliwe i stabilne wynagrodzenie, zgodne z zadaniami wykonywanymi przez sędziów, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona obowiązywaniu przepisu krajowego takiego jak przepis zawarty w art. 31 sekcja pierwsza [LPGE 2011], który nie uwzględnia charakteru pełnionej funkcji, stażu pracy i znaczenia wykonywanych obowiązków oraz wymaga jedynie większego poświęcenia od tych spośród nich, którzy otrzymują najniższe wynagrodzenie spośród pracowników wymiaru sprawiedliwości, w celu pokrycia wydatków publicznych (zasada niezawisłości sędziowskiej)?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 19 Rząd hiszpański uważa, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny, ponieważ Trybunał nie otrzymał informacji niezbędnych w celu rozpoznania przedłożonych mu pytań. Wniosek ten nie przedstawia w wystarczający sposób ani stanu faktycznego sprawy w postępowaniu głównym, ani właściwego prawa krajowego, ani prawa Unii, o którego wykładnię wnosi sąd odsyłający.
- 20 W szczególności, zdaniem tego rządu, brak w nim wskazania wieku, stażu pracy oraz systemu wynagrodzenia C. Escribana Vindela. Ponadto sprawozdanie ministerstwa sprawiedliwości dotyczy nie grupy zaszerogowania 1, do której miałby należeć C. Escribano Vindel, lecz grup zaszerogowania 4 i 5.
- 21 Co do przedstawienia krajowych ram prawnych, to odniesienia jedynie do art. 31 sekcji pierwszej LPGE 2011 oraz art. 301 ustawy organicznej nr 6/1985 o sądownictwie są w opinii tego rządu niewystarczające, by zrozumieć system wynagrodzeń członków hiszpańskiej władzy sędziowskiej oraz sposób, w jaki zostało do nich zastosowane obniżenie wynagrodzenia dotyczące wszystkich pracowników sektora publicznego.
- 22 Komisja Europejska nie podnosi wprawdzie zarzutu niedopuszczalności, lecz wskazuje, że postanowienie odsyłające nie zawiera żadnej informacji odnośnie do rzeczywistego znaczenia ekonomicznego obniżenia wynagrodzenia dla C. Escribana Vindela ani dla innych sędziów pierwszego stopnia lub drugiego stopnia i ogranicza się przytoczenia wartości procentowych, bez wskazania kwot, do których się one stosują.
- 23 Ponadto, jak wskazuje Komisja, brak jest jakiegokolwiek informacji na temat znaczenia obniżenia wynagrodzenia dla sędziów pierwszego stopnia Audiencia Provincial (sądu prowincji, Hiszpania) lub Audiencia Nacional (sądu krajowego, Hiszpania) ani dla sędziów pierwszego stopnia Tribunal Supremo (sądu najwyższego). Dodatkowo w sprawozdaniu ministerstwa sprawiedliwości porównano jedynie sytuacje trzech typowych stanowisk wybranych „tytułem przykładu” w celu „zobrazowania” sposobu, w jaki sposób całkowita wartość procentowa zmienia się w zależności od większego lub mniejszego udziału wynagrodzenia dodatkowego w wynagrodzeniu całkowitym.
- 24 W tej kwestii należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w ramach współpracy pomiędzy Trybunałem i sądami krajowymi ustanowionej w art. 267 TFUE jedynie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i na którym spoczywa odpowiedzialność za przyszły wyrok, należy, z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy, zarówno ocena, czy dla wydania wyroku jest mu niezbędne uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, jak i ocena znaczenia pytań, które zadaje on Trybunałowi. W związku z tym jeśli postawione pytania dotyczą wykładni prawa Unii, Trybunał jest w zasadzie zobowiązany do wydania orzeczenia (wyrok z dnia 27 czerwca 2017 r., Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania, C-74/16, EU:C:2017:496, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 25 Oznacza to, że pytania dotyczące prawa Unii korzystają z domniemania posiadania znaczenia dla sprawy. Odmowa wydania przez Trybunał orzeczenia w przedmiocie przedłożonego przez sąd krajowy pytania jest możliwa tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że wykładnia prawa Unii, o którą wniesiono, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub z przedmiotem postępowania głównego, gdy problem jest natury hipotetycznej bądź gdy Trybunał nie dysponuje informacjami w zakresie stanu faktycznego lub prawnego niezbędnymi do udzielenia użytecznej odpowiedzi na postawione mu pytania (wyrok z dnia 27 czerwca 2017 r., *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 W odniesieniu do ostatniej z poruszonych kwestii należy przypomnieć, że konieczność dokonania użytecznej dla sądu krajowego wykładni prawa Unii wymaga, by sąd ten określił faktyczne i prawne ramy, w jakich mieszczą się stawiane przez niego pytania, lub by przynajmniej wyjaśnił on założenia faktyczne, na których pytania te są oparte (wyrok z dnia 27 czerwca 2017 r., *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania* (C-74/16, EU:C:2017:496, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 W niniejszej sprawie należy przede wszystkim stwierdzić, że – wbrew twierdzeniom rządu hiszpańskiego – sąd odsyłający wyraźnie wskazał zasady prawa Unii, których dotyczą pytania prejudycjalne.
- 28 Następnie należy zauważyć, że rząd hiszpański słusznie twierdzi, że przedstawienie krajowych ram prawnych jest skąpe. Jednak z uwzględnieniem w szczególności uwag na piśmie przedstawionych przez ten rząd oraz przez Komisję, które potwierdzają i precyzują te ramy prawne, ogół informacji pozostających w dyspozycji Trybunału pozwala na przyjęcie, że postanowienie odsyłające zawiera jednak zasadnicze elementy stanu prawnego, w który wpisują się pytania stawiane przez sąd odsyłający.
- 29 Wreszcie, co do opisu stanu faktycznego, należy wskazać, że rząd hiszpański i Komisja zasadnie podnoszą niepełność przedstawionych informacji. Postanowienie odsyłające zawiera jednak informacje wystarczające do zrozumienia zarówno pytań prejudycjalnych, jak i ich zakresu.
- 30 Należy zatem uznać, że postanowienie odsyłające przedstawia okoliczności faktyczne i prawne, które umożliwiają Trybunałowi udzielenie sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi.
- 31 Z powyższego wynika, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

Co do istoty

Uwagi wstępne

- 32 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w ramach ustanowionej w art. 267 TFUE procedury współpracy między sądami krajowymi a Trybunałem do tego ostatniego należy udzielenie sądowi krajowemu użytecznej odpowiedzi, która umożliwi mu rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu. Mając to na uwadze, Trybunał powinien w razie potrzeby przeformułować przedłożone mu pytania. Okoliczność, iż sąd krajowy powołał się formalnie w pytaniu prejudycjalnym na określone przepisy prawa Unii, nie stoi na przeszkodzie temu, by Trybunał przekazał temu sądowi wszelkie wskazówki dotyczące wykładni, które mogą być pomocne w rozstrzygnięciu rozpatrywanej przez niego sprawy, niezależnie od tego, czy sąd krajowy powołał się na nie w treści pytań. W tym względzie do Trybunału należy wyprowadzenie z ogółu informacji przedstawionych przez sąd krajowy, a w szczególności z uzasadnienia postanowienia odsyłającego, elementów prawa Unii, które wymagają wykładni w świetle przedmiotu sporu (wyrok z dnia 27 czerwca 2017 r., *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania* (C-74/16, EU:C:2017:496, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 33 W niniejszej sprawie, zwłaszcza w świetle całości informacji udzielonych przez sąd odsyłający oraz uwag przedłożonych przez rząd hiszpański oraz Komisję należy – w celu udzielenia sądowi odsyłającemu takich użytecznych wskazówek interpretacyjnych – przeformułować pytania prejudycjalne.
- 34 Po pierwsze bowiem, w zakresie, w jakim pytanie pierwsze dotyczy wykładni „ogólnej zasady prawa Unii zakazującej wszelkiej dyskryminacji”, z postanowienia odsyłającego wynika, że sąd odsyłający zastanawia się bardziej konkretnie nad tym, czy art. 21 karty oraz art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78 powinny być interpretowane w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to w sprawie w postępowaniu głównym.
- 35 Po drugie, w zakresie, w jakim to samo pytanie dotyczy konkretnie obniżenia wynagrodzenia „sędziów otrzymujących najniższe wynagrodzenie”, z postanowienia tego wynika, że po pierwsze, grupę tę tworzą sędziowie drugiego stopnia należący do grupy zaszeregowania 5, oraz po drugie, że C. Escribano Vindel nie należy do tej grupy. W istocie podczas gdy rząd hiszpański i Komisja uważają, że okoliczności faktyczne przedstawione przez sąd odsyłający wykazują, że ten ostatni należy do grupy zaszeregowania 1, sąd odsyłający zdaje się uważać, że należy on do grupy zaszeregowania 4.
- 36 Po trzecie, o ile pytanie drugie dotyczy, zgodnie z jego brzmieniem, wykładni „ustanowionej w prawie Unii ogólnej zasady zachowania niezawisłości sędziowskiej poprzez sprawiedliwe i stabilne wynagrodzenie, zgodne z zadaniami wykonywanymi przez sędziów”, o tyle z postanowienia odsyłającego wynika, że sąd odsyłający zastanawia się zasadniczo nad tym, czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE powinien być interpretowany w ten sposób, że zasada niezawisłości sędziowskiej stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to w sprawie w postępowaniu głównym.
- 37 Po czwarte, skoro C. Escribano Vindel działa wyłącznie we własnym imieniu, w celu dzielenia odpowiedzi na to pytanie należy wziąć pod uwagę jego tylko sytuację (zob. podobnie wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, pkt 28).

W przedmiocie pytania pierwszego, dotyczącego dyskryminacji ze względu na wiek lub staż pracy

- 38 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy wykładni art. 21 karty oraz art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78 należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to w sprawie w postępowaniu głównym, które w ramach ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego ustalają różne wartości procentowe obniżenia wynagrodzeń dla wynagrodzeń zasadniczych i dodatkowych sędziów, co zdaniem sądu odsyłającego spowodowało większe procentowo obniżenie wynagrodzeń w wypadku sędziów należących do dwóch grup zaszeregowania z niższych kategorii korpusu sędziowskiego niż w wypadku sędziów należących do grupy zaszeregowania z wyższej kategorii rzeczonoego korpusu sędziowskiego, podczas gdy ci pierwsi otrzymują niższe wynagrodzenia, są zasadniczo młodsi oraz zasadniczo mają krótszy staż pracy niż ci drudzy.
- 39 W tej kwestii należy, po pierwsze, przypomnieć, że zakaz wszelkiej dyskryminacji, między innymi ze względu na wiek, jest ujęty w art. 21 karty, która od dnia 1 grudnia 2009 r. ma taką samą moc prawną jak traktaty, oraz że w dziedzinie zatrudnienia i pracy zakaz ten został skonkretyzowany w dyrektywie 2000/78 (zob. podobnie wyrok z dnia 8 września 2011 r., Hennigs i Mai, C-297/10 i C-298/10, EU:C:2011:560, pkt 47).
- 40 Po drugie, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że warunki zatrudnienia urzędników, w tym sędziów, wchodzą w zakres zastosowania tej dyrektywy (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 czerwca 2014 r., Specht i in., od C-501/12 do C-506/12, C-540/12 i C-541/12, EU:C:2014:2005, pkt 37; a także z dnia 9 września 2015 r., Unland, C-20/13, EU:C:2015:561, pkt 29).

- 41 Po trzecie, należy wskazać, że na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78 zabroniona jest wszelka pośrednia dyskryminacja ze względu na „religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną w odniesieniu do zatrudnienia i pracy”.
- 42 Po czwarte, jeżeli chodzi o przypadek dyskryminacji ze względu na wiek, należy przypomnieć, że w myśl art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78 dyskryminacja pośrednia występuje, w przypadku gdy przepis, kryterium lub pozornie neutralna praktyka może doprowadzić do szczególnej niekorzystnej sytuacji dla osób w określonym wieku w porównaniu z innymi osobami, chyba że taki przepis, kryterium lub praktyka są obiektywnie uzasadnione zgodnym z prawem celem, a środki mające służyć osiągnięciu tego celu są właściwe i konieczne (wyrok z dnia 14 marca 2018 r., Stollwitzer, C-482/16, EU:C:2018:180, pkt 22).
- 43 Należy zatem ustalić, czy osoba zatrudniona, taka jak C. Escribano Vindel, jest ze względu na wiek traktowana w sposób mniej korzystny niż inna osoba będąca w porównywalnej sytuacji lub czy przepis, którego dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, może doprowadzić do szczególnej niekorzystnej sytuacji w odniesieniu do kategorii wiekowej, do której on należy, w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78 (zob. analogicznie wyrok z dnia 28 lutego 2018 r., John, C-46/17, EU:C:2018:131, pkt 22).
- 44 W tej kwestii należy przede wszystkim zauważyć, że sąd odsyłający nie podał wieku C. Escribana Vindela ani nie wskazał innej osoby znajdującej się w sytuacji porównywalnej z sytuacją C. Escribana Vindela, lecz ograniczył się do zwrócenia uwagi na mniej korzystny wpływ uregulowania, którego dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, na sędziów należących do grup zaszeregowania 4 i 5 w porównaniu z sędziami należącymi do grupy zaszeregowania 1.
- 45 Następnie wynika z tego, że gdyby C. Escribano Vindel należał, jak uważają rząd hiszpański i Komisja, do grupy zaszeregowania 1, nie mógłby być uważany za ofiarę dyskryminacji ze względu na wiek, ponieważ zaliczałby się do sędziów, których sąd odsyłający uważa za uprzywilejowanych przez uregulowanie krajowe takie jak to w sprawie w postępowaniu głównym w porównaniu z innymi.
- 46 Wreszcie gdyby C. Escribano Vindel należał, jak uważa sąd odsyłający, do grupy zaszeregowania 4, należałoby ustalić, czy ta grupa zaszeregowania obejmuje sędziów określonej kategorii wiekowej, która różni się od takiej kategorii obejmującej sędziów należących do grupy zaszeregowania 1.
- 47 W tej kwestii należy tymczasem zauważyć, że z jednej strony sąd odsyłający nie wskazał żadnej konkretnej kategorii wiekowej, która byłaby traktowana mniej korzystnie, lecz ograniczył się zasadniczo do podkreślenia, że przeciętnie sędziowie należący do grupy zaszeregowania 5 są młodzi niż sędziowie należący do grup zaszeregowania 4 i 1. W szczególności z postanowienia odsyłającego nie wynika, że sąd odsyłający zidentyfikował konkretną różnicę wieku między grupą zaszeregowania 4 i grupą zaszeregowania 1.
- 48 Z drugiej strony rząd hiszpański podnosi, że wspomniane grupy zaszeregowania nie obejmują sędziów określonej kategorii wiekowej, ponieważ jedyne ograniczenie wiekowe przy dołączaniu do korpusu sędziowskiego polega na nieosiągnięciu w chwili objęcia stanowiska wieku przechodzenia sędziów w stan spoczynku, a sędziowie nie są w żaden sposób obowiązani do zajmowania wyższych stanowisk czy należenia do wyższych kategorii lub grup, lecz mogą pozostawać przydzieleni do kategorii sędziego drugiego stopnia niezależnie od wieku.
- 49 Dokonanie niezbędnych ustaleń w celu określenia, czy rzeczone grupy obejmują sędziów określonej kategorii wiekowej, należy jednak do sądu odsyłającego, który jako jedyny bezpośrednio zna spór przedłożony jemu osądowi.

- 50 Po piąte, co się tyczy wymogu dotyczącego porównywalności sytuacji, należy uściślić, po pierwsze, że nie wymaga się, by sytuacje były identyczne, lecz tylko by były porównywalne, oraz po drugie, że badanie porównywalności powinno zostać dokonane nie w sposób ogólny i abstrakcyjny, lecz w sposób szczególny i konkretny w odniesieniu do danego świadczenia (wyrok z dnia 19 lipca 2017 r., *Abercrombie & Fitch Italia*, C-143/16, EU:C:2017:566, pkt 25).
- 51 Do sądu odsyłającego, który jako jedyny jest właściwy do oceny stanu faktycznego, należy ustalenie, czy sędziowie należący do grupy zaszeregowania 4 znajdują się w sytuacji porównywalnej z sędziami należącymi do grupy zaszeregowania 1 (zob. analogicznie wyrok z dnia 5 czerwca 2018 r., *Grupo Norte Facility*, C-574/16, EU:C:2018:390, pkt 49).
- 52 Mimo to z informacji, którymi dysponuje Trybunał, wynika, że poza sporem jest okoliczność, że wynagrodzenia zasadnicze różnych kategorii sędziów zostały obniżone w sposób jednolity o 9,73% oraz że podnoszone w sprawie w postępowaniu głównym odmienne traktowanie wynika z jednej strony z mniejszego obniżenia wynagrodzeń dodatkowych sędziów oraz z drugiej strony z różnego – w zależności od grupy zaszeregowania – udziału wynagrodzenia zasadniczego i wynagrodzenia dodatkowego w wynagrodzeniu całkowitym.
- 53 W tym kontekście rząd hiszpański i Komisja uściślają, że wynagrodzenie dodatkowe obejmuje dodatek stażowy, dodatek miejscowy, uwzględniający w szczególności wyznaczone miejsce służbowe oraz obiektywne warunki reprezentacji związane z pełnionymi funkcjami, a także dodatek szczególnie, rekompensujący szczególną odpowiedzialność, szczególne przygotowanie, kompleksowość lub trudności, jakie się z tymi funkcjami wiążą. Wspomniany rząd i wspomniana instytucja uważają, że skoro wynagrodzenie dodatkowe zmienia się w zależności od obiektywnych elementów różnicujących odrębne kategorie sędziów, kategorie te nie znajdują się w porównywalnych sytuacjach.
- 54 Ponadto sam sąd odsyłający wskazał, że Tribunal Constitucional (trybunał konstytucyjny) w pełnym składzie orzekł postanowieniem z dnia 15 grudnia 2015 r., że zainteresowane osoby nie znajdowały się w sytuacji obiektywnie porównywalnej, ponieważ członkowie korpusu sędziowskiego są rozdzieleni między odrębne kategorie i zajmują różne stanowiska.
- 55 W związku z tym – z zastrzeżeniem ustaleń, których powinien dokonać jednak sąd odsyłający – nie wydaje się, by odmienne traktowanie, którego dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, dotyczyło porównywalnych sytuacji ani by było pośrednio związane z wiekiem.
- 56 W konsekwencji należy stwierdzić, że okoliczności przedstawione przez sąd odsyłający nie wskazują na to, by uregulowanie krajowe, którego dotyczy spór w postępowaniu głównym, wprowadzało dyskryminację ze względu na wiek.
- 57 Po szóste, jeżeli chodzi o hipotezę dyskryminacji ze względu na staż pracy, należy z jednej strony stwierdzić, że kryterium to nie figuruje wśród kryteriów wymienionych w zakazie ustanowionym w art. 2 ust. 1 i ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78. Przeciwnie, rzeczony kryterium znajduje się wśród tych, których dotyczy art. 6 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy, a które mogą uzasadniać odmienne traktowanie ze względu na wiek.
- 58 Z drugiej strony, nawet przy założeniu, że art. 21 karty mógłby znaleźć w niniejszej sprawie zastosowanie poza zakresem zastosowania tej dyrektywy, należy wskazać, że sąd odsyłający ani nie podał stażu pracy C. Escribana Vindela, ani nie wskazał innej osoby znajdującej się w sytuacji porównywalnej z sytuacją C. Escribana Vindela, ani nawet nie wskazał konkretnej kategorii stażowej, która miałaby się znaleźć w niekorzystnej sytuacji. W szczególności, w świetle uwag rządu hiszpańskiego streszczonych w pkt 48 niniejszego wyroku, nie można domniemywać, że różne kategorie wynagrodzenia odzwierciedlają konkretne kategorie stażowe.

- 59 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że okoliczności przedstawione przez sąd odsyłający nie wskazują na to, by uregulowanie krajowe, którego dotyczy spór w postępowaniu głównym, wprowadzało dyskryminację ze względu na staż pracy, przeciwko której możliwe byłoby powołanie się na art. 21 karty lub na art. 2 ust. 1 i ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78.
- 60 W świetle ogółu powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 21 karty oraz art. 2 ust. 1 i ust. 2 lit. b) dyrektywy 2000/78 należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem ustaleń, których powinien dokonać sąd odsyłający – nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to w sprawie w postępowaniu głównym, które w ramach ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego ustala różne wartości procentowe obniżenia wynagrodzeń dla wynagrodzeń zasadniczych i dodatkowych sędziów, co zdaniem sądu odsyłającego spowodowało większe procentowo obniżenie wynagrodzeń w wypadku sędziów należących do dwóch grup zaszeregowania z niższych kategorii korpusu sędziowskiego niż w wypadku sędziów należących do grupy zaszeregowania z wyższej kategorii rzeczonoego korpusu sędziowskiego, podczas gdy ci pierwsi otrzymują niższe wynagrodzenia, są zasadniczo młodsi oraz zasadniczo mają krótszy staż pracy niż ci drudzy.

W przedmiocie pytania drugiego, dotyczącego niezawisłości sędziowskiej

- 61 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy wykładni art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy dokonywać w ten sposób, że zasada niezawisłości sędziowskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu wobec skarżącego w postępowaniu głównym uregulowania krajowego takiego jak to w sprawie w postępowaniu głównym, które – nie uwzględniając charakteru pełnionej funkcji, stażu pracy i znaczenia wykonywanych obowiązków – ustaliło w ramach ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego różne wartości procentowe obniżenia wynagrodzeń dla wynagrodzeń zasadniczych i dodatkowych sędziów, co zdaniem sądu odsyłającego spowodowało większe procentowo obniżenie wynagrodzeń w wypadku sędziów należących do dwóch grup zaszeregowania z niższych kategorii korpusu sędziowskiego niż w wypadku sędziów należących do grupy zaszeregowania z wyższej kategorii rzeczonoego korpusu sędziowskiego, podczas gdy ci pierwsi otrzymują niższe wynagrodzenia niż ci drudzy.
- 62 W tej kwestii należy przypomnieć, że art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE przewiduje, że państwa członkowskie ustanawiają środki niezbędne do zapewnienia jednostkom poszanowania ich prawa do skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii. Do państw członkowskich należy zatem ustanowienie systemu środków odwoławczych i procedur zapewniającego skuteczną kontrolę sądową w tych dziedzinach (zob. wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, pkt 34).
- 63 Wynika stąd, że każde państwo członkowskie powinno zapewnić, by organy należące – jako „sąd” w znaczeniu określonym w prawie Unii – do jego systemu środków odwoławczych w dziedzinach objętych prawem Unii odpowiadały wymogom skutecznej ochrony sądowej (wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, pkt 37).
- 64 W tej kwestii należy zauważyć, że wśród okoliczności, jakie należy uwzględnić przy ocenie, czy dany organ ma status „sądu”, znajdują się: ustawowa podstawa prawna organu, jego stały charakter, obligatoryjny charakter jego jurysdykcji, kontrydiktoryjność postępowania, stosowanie przez organ przepisów prawa oraz jego niezawisłość (wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, pkt 38).

- 65 Gwarancja niezawisłości, będąca integralnym elementem sądenia, jest niezbędna nie tylko na poziomie Unii, w odniesieniu do sędziów Unii i rzeczników generalnych Trybunału, co przewiduje art. 19 ust. 2 akapit trzeci TUE, ale także na poziomie państw członkowskich, w odniesieniu do sądów krajowych (wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, pkt 42).
- 66 Pojęcie niezawisłości wymaga między innymi, aby dany organ wypełniał swoje zadania sędziowskie w pełni autonomicznie, bez podległości w ramach hierarchii służbowej lub podporządkowania komukolwiek, w sposób wolny od nakazów czy wytycznych z jakiegokolwiek źródła, oraz aby pozostawał on w ten sposób pod ochroną przed ingerencją i naciskami z zewnątrz, które mogą zagrozić niezależności osądu jego członków i wpływać na ich rozstrzygnięcia. Obok nieusuwalności członków danego organu poziom wynagrodzenia odpowiadający wadze wykonywanych przez nich zadań stanowi nieodłączną gwarancję niezawisłości sędziowskiej (wyrok z dnia 27 lutego 2018 r., Associação Sindical dos Juizes Portugueses, C-64/16, EU:C:2018:117, pkt 44, 45).
- 67 Należy przede wszystkim zauważyć, że z informacji sądu odsyłającego wynika, że podobnie jak w okolicznościach sprawy zakończonej wyrokiem z dnia 27 lutego 2018 r., Associação Sindical dos Juizes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117, pkt 46–49), przepisy o obniżeniu wynagrodzeń, których dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, zostały ustanowione w związku z wymogami zmniejszenia nadmiernego deficytu budżetowego danego państwa członkowskiego i przewidywały ograniczone obniżenie wysokości wynagrodzenia w różnych proporcjach, zależnie od poziomu tego wynagrodzenia. Objęły one nie tylko hiszpańskich sędziów, ale – szerzej – różne osoby zajmujące funkcje publiczne i osoby wykonujące zadania w sektorze publicznym, w tym przedstawiciele władz ustawodawczej, wykonawczej i sędziowskiej. Mają one zatem charakter raczej przepisów ogólnych, mających spowodować, by wszyscy członkowie krajowej służby publicznej mieli udział w oszczędnościach podyktowanych wymogami zmniejszenia nadmiernego deficytu budżetowego państwa hiszpańskiego.
- 68 Następnie, skoro – jak przypomniano w pkt 37 niniejszego wyroku – należy wziąć pod uwagę wyłącznie sytuację C. Escribana Vindela, analiza, jakiej należy dokonać w niniejszej sprawie w świetle art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, ogranicza się do sprawdzenia, czy w ramach obniżenia wynagrodzeń, którego dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, zainteresowany otrzymuje wynagrodzenie, którego poziom odpowiada wadze pełnionych przez niego funkcji.
- 69 I tak, jak słusznie podnosi Komisja, nie wydaje się, by dla oceny, której w niniejszej sprawie powinien dokonać sąd odsyłający, znaczenie miała metoda obniżenia wynagrodzenia będącego przedmiotem sporu w sprawie w postępowaniu głównym, która zdaniem sądu odsyłającego nie uwzględnia charakteru wykonywanych zadań, stażu pracy lub znaczenia wykonywanych obowiązków, lub okoliczność, że – zdaniem tego sądu – metoda ta spowodowała większe procentowo obniżenie wynagrodzeń w wypadku sędziów należących do dwóch grup zaszeregowania z niższych kategorii korpusu sędziowskiego niż w wypadku sędziów należących do grupy zaszeregowania z wyższej kategorii rzeczonoego korpusu sędziowskiego.
- 70 Wreszcie jeżeli chodzi o ustalenie, czy w ramach obniżenia wynagrodzeń, którego dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, C. Escribano Vindel otrzymuje wynagrodzenie, którego poziom odpowiada wadze pełnionych przez niego funkcji, należy zauważyć, że postanowienie odsyłające nie zawiera żadnej dokładnej informacji co do wysokości wynagrodzenia C. Escribana Vindela. Komisja w swoich uwagach twierdzi zasadniczo, że zgodnie ze sprawozdaniem ministerstwa sprawiedliwości poziom wynagrodzenia otrzymywanego w ramach tego obniżenia wynagrodzeń przez sędzię organu jednoosobowego w Barcelonie, takiego jak C. Escribano Vindel, i należącego do grupy zaszeregowania 4 jest w kontekście społeczno-gospodarczym tego miasta oraz w świetle przeciętnego wynagrodzenia hiszpańskich urzędników, również wskazanego w rzeczonym sprawozdaniu, wystarczający, by chronić go przed ryzykiem, że ewentualne interwencje lub naciski mogłyby zaszkodzić neutralności wydawanych przez niego orzeczeń.

- 71 Należy dodać, że nawet przy założeniu, że C. Escribano Vindel należy do grupy zaszeregowania 1, jak twierdzą rząd hiszpański i Komisja, argumentacja Komisji powinna zostać zastosowana a fortiori, ponieważ – jak przypomniano w pkt 12 niniejszego wyroku – wynagrodzenie sędziów z tej grupy wyższe niż wynagrodzenie sędziów z grupy zaszeregowania 4.
- 72 Dokonanie niezbędnych ustaleń w celu ustalenia, czy w ramach obniżenia wynagrodzeń, którego dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, C. Escribano Vindel otrzymuje wynagrodzenie, którego poziom odpowiada wadze pełnionych przez niego funkcji i które tym samym gwarantuje niezawisłość jego osądu, należy jednak do sądu odsyłającego, który jako jedyny bezpośrednio zna spór przedłożony mu do rozpoznania.
- 73 Mimo to okoliczności przedstawione przez sąd odsyłający nie wskazują na to, by uregulowanie krajowe, którego dotyczy spór w postępowaniu głównym, naruszało zasadę niezawisłości sędziowskiej gwarantowaną w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE.
- 74 W świetle ogółu powyższych rozważań na pytanie drugie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że zasada niezawisłości sędziowskiej nie stoi na przeszkodzie stosowaniu wobec skarżącego w postępowaniu głównym uregulowania krajowego takiego jak to w sprawie w postępowaniu głównym, które – nie uwzględniając charakteru pełnionej funkcji, stażu pracy i znaczenia wykonywanych obowiązków – ustaliło w ramach ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego różne wartości procentowe obniżenia wynagrodzeń dla wynagrodzeń zasadniczych i dodatkowych sędziów, co zdaniem sądu odsyłającego spowodowało większe procentowo obniżenie wynagrodzeń w wypadku sędziów należących do dwóch grup zaszeregowania z niższych kategorii korpusu sędziowskiego niż w wypadku sędziów należących do grupy zaszeregowania z wyższej kategorii rzeczonoego korpusu sędziowskiego, podczas gdy ci pierwsi otrzymują niższe wynagrodzenia niż ci drudzy, pod warunkiem że w ramach obniżenia wynagrodzeń, którego dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, skarżący w postępowaniu głównym otrzymuje wynagrodzenie, którego poziom odpowiada wadze pełnionych przez niego funkcji i które tym samym gwarantuje niezawisłość jego osądu. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

W przedmiocie kosztów

- 75 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Artykuł 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem ustaleń, których powinien dokonać sąd odsyłający – nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to w sprawie w postępowaniu głównym, które w ramach ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego ustala różne wartości procentowe obniżenia wynagrodzeń dla wynagrodzeń zasadniczych i dodatkowych sędziów, co zdaniem sądu odsyłającego spowodowało większe procentowo obniżenie wynagrodzeń w wypadku sędziów należących do dwóch grup zaszeregowania z niższych kategorii korpusu sędziowskiego niż w wypadku sędziów należących do grupy zaszeregowania z wyższej kategorii rzeczonoego korpusu sędziowskiego, podczas gdy ci pierwsi otrzymują niższe wynagrodzenia, są zasadniczo młodsi oraz zasadniczo mają krótszy staż pracy niż ci drudzy.**

- 2) Artykuł 19 ust. 1 akapit drugi TUE należy interpretować w ten sposób, że zasada niezawisłości sędziowskiej nie stoi na przeszkodzie stosowaniu wobec skarżącego w postępowaniu głównym uregulowania krajowego takiego jak to w sprawie w postępowaniu głównym, które – nie uwzględniając charakteru pełnionej funkcji, stażu pracy i znaczenia wykonywanych obowiązków – ustaliło w ramach ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego różne wartości procentowe obniżenia wynagrodzeń dla wynagrodzeń zasadniczych i dodatkowych sędziów, co zdaniem sądu odsyłającego spowodowało większe procentowo obniżenie wynagrodzeń w wypadku sędziów należących do dwóch grup zaszeregowania z niższych kategorii korpusu sędziowskiego niż w wypadku sędziów należących do grupy zaszeregowania z wyższej kategorii rzeczonoego korpusu sędziowskiego, podczas gdy ci pierwsi otrzymują niższe wynagrodzenia niż ci drudzy, pod warunkiem że w ramach obniżenia wynagrodzeń, którego dotyczy sprawa w postępowaniu głównym, skarżący w postępowaniu głównym otrzymuje wynagrodzenie, którego poziom odpowiada wadze pełnionych przez niego funkcji i które tym samym gwarantuje niezawisłość jego osądu. Dokonanie stosownych ustaleń należy do sądu odsyłającego.

Podpisy